

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

DOSAR NR.

Î N C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE
COMPLETUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE –
JUDECĂTOR –
GREFIER -

Ministerul Public a fost reprezentat de **procuror** din cadrul
Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești

Pe rol fiind soluționarea apelului declarat de inculpatul, împotriva sentinței penale nr. din data de , pronunțate de Judecătoria în dosarul nr. .
La apelul nominal făcut în ședință publică a lipsit apelantul – inculpat, fiind reprezentat de avocat ales

Procedura de citare este legal îndeplinită, conform art. 353 Cod procedură penală.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care;

Avocatul ales al apelantului-inculpat și reprezentantul Ministerului Public, având, pe rând, cuvântul, susțin că nu mai sunt cereri prealabile de formulat.

Curtea, nemaifiind aspecte prealabile, acordă cuvântul cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Avocatul, având cuvântul pentru apelantul-inculpat, apreciază că în continuare este oportună pentru soluționarea prezentei cauze sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept cu privire la art.334 alin.4 Cod penal, raportat la teza „înmatriculată în alt stat care nu are drept de circulație în România” și lămurirea dacă punerea în circulație a unui autovehicul înmatriculat într-un stat U.E. și care are asigurare de răspundere civilă expirată se circumscrie sintagmei mai sus menționate.

Susține că din punctul său de vedere până în prezent practica este neunitară, nu a găsit un punct de vedere comun, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat cu privire la o situație similară sau o chestiune de drept. A fost o discuție pe art. 334, raportat la împrejurarea dacă tractorul este autovehicul sau nu, și s-a lămurit și acel aspect, că nu este un autovehicul. Cu privire la înmatriculare și neînmatriculare, nu există o opinie.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul cu privire la întrunirea condițiilor de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, susține că în urma analizării cererii formulate, având în vedere dispozițiile art.475 din Codul de procedură penală, a constatat în mod evident faptul că această cauză se află în cale de atac în fața unei instanțe de apel și, în urma verificării site-ului Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu a constatat să existe vreo altă sesizare cu privire la acest text de lege, în vedere pronunțării unei hotărâri care să dezlege această chestiune de drept.

Totodată, arată că în urma verificărilor a constatat că nu există o practică unitară, motiv pentru care apreciază că sunt îndeplinite condițiile în vederea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art.475 din Codul de procedură penală, pentru a se interpreta dispozițiile art.334 alin.4), raportat la art.82 alin. 2) din OUG nr.195/2002.

Față de cele expuse în cuprinsul sesizării formulate de avocatul ales al apelantului-inculpat, având în vedere și data comiterii faptei, respectiv,, apreciază că analiza se impune să fie efectuată nu numai în raport de Legea nr.132/2017, menționată în cuprinsul sesizării, dar și legea anterioară privind asigurările, abrogată de această lege, respectiv, Legea nr.136/1995, având în vedere că în cuprinsul Legii nr.132/2017, la dispozițiile tranzitorii se menționează în mod expres că pentru situațiile anterioare se aplică vechea lege care reglementa domeniul asigurărilor.

CURTEA,

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru delegarea unei chestiuni de drept, formulată de avocatul ales al apelantului-inculpat, reține următoarele:

În data de 11.12.2018 a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești, sub nr., cauza având ca obiect apelul declarat de inculpatul, împotriva sentinței penale nr. din data de, pronunțate de Judecătoria în dosarul nr.

În cauză, trimiterea sa în judecată s-a dispus sub aspectul infracțiunii prev. de art. 335 alin.

1) C.p., reținându-se că inculpatul, în data de, în jurul orelor, a condus pe Strada din comuna, jud.a, autoturismul marca cu nr. de înmatriculare, fără a poseda permis de conducere pentru nicio categorie de vehicule, dar și sub aspectul infracțiunii prev. de art. 334 alin. 4) C.p., reținându-se că inculpatul, în data de, în jurul orelor, a condus pe Strada din comuna, jud.a, autoturismul marca cu nr. de înmatriculare, fără ca acesta să dețină asigurare pentru cazurile de răspundere civilă, astfel cum prevăd dispozițiile art. 82 alin. 2) din O.U.G. 195/2002.

Prin sentința penală apelată, Judecătoria a reținut ca probate faptele care au făcut obiectul sesizării instanței, condamnându-l pe inculpat sub aspectul ambelor infracțiuni, aplicându-i o pedeapsă rezultantă de 11 luni închisoare, cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani.

În motivarea apelului exercitat, apelantul-inculpat a învederat că înțelege să conteste legalitatea condamnării sub aspectul infracțiunii prev. de art. 334 alin. 4) C.p., dar și modalitatea de individualizare a executării pedepsei. În privința infracțiunii prev. de art. 334 alin. 4) C.p., apelantul-inculpat a apreciat că se impune pronunțarea unei soluții de achitare, în baza art. 16 alin. 1) lit. b) C.p.p., fapta nefiind prevăzută de legea penală. A învederat apelantul-inculpat că angajarea răspunderii penale doar pentru vehiculele înmatriculate în alt stat, implică o discriminare gravă, o atingere adusă dreptului la liberă circulație în interiorul spațiului european. Principiul legalității incriminării consacrat de art. 7 par. 1 din C.E.D.O. impune ca legea să definească în mod clar infracțiunile, asigurând astfel respectarea principiului previzibilității.

La termenul din 28.02.2019, apelantul-inculpat a depus la dosar o cerere scrisă, de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, și anume, dacă, potrivit art. 334 alin. 4) C.p., un vehicul înmatriculat în alt stat, pentru care nu este încheiat un contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă valabil (apelantul-inculpat se referă la un contract de asigurare cu valabilitatea expirată), se circumscrie noțiunii de „vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România”.

Dezbaterile asupra acestei cereri au avut loc la termenul din

Curtea constată că sunt întrunite condițiile sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum sunt acestea prevăzute de art. 475 C.p.p., și va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept, așa cum a fost formulată și în cererea depusă la dosar, respectiv, se va cere să se precizeze ce se înțelege prin „autovehicul înmatriculat în alt stat care nu are drept de circulație în România”, și anume, să se lămurească dacă punerea în circulație a unui autovehicul înmatriculat într-un stat UE și care are asigurare obligatorie de răspundere civilă expirată și practic, nu are o asigurare de răspundere civilă valabilă, se circumscrie noțiunii de „vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România”.

Pentru a reține admisibilitatea unei astfel de sesizări, Curtea constată că solicitarea de sesizare a instanței supreme a fost formulată în cursul judecării unei cauze în ultimă instanță (cauza are ca obiect apelul), aflată pe rolul Curții de Apel Ploiești. În plus, de lămurirea chestiunii de drept care va fi supusă analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție depinde soluționarea acțiunii penale exercitate în cauză împotriva inculpatului sub aspectul infracțiunii prev. de art. 334 alin. 4) C.p., în condițiile în care în privința sa s-a dispus trimiterea în judecată și condamnarea sub aspectul infracțiunii prev. de art. 334 alin. 4) C.p., tocmai pentru că în data de ar fi condus pe drumurile publice din România un autoturism înmatriculat în străinătate (Spania), pentru care nu exista, la data de o asigurare de răspundere civilă obligatorie validă.

Pentru a reține că sunt întrunite în cauză condițiile prev. de art. 475 C.p.p., Curtea mai are în vedere și faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau

printr-un recurs în interesul legii, asupra acestei chestiuni de drept, care nu face nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de obligația ce îi revine, potrivit art. 476 alin. 1) C.p.p., de a insera în încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, punctul său de vedere asupra chestiunii de drept supuse analizei instanței supreme, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 334 alin. 4) C.p., constituie infracțiunea de punere în circulație a unui vehicul neînmatriculat și fapta de conducere pe drumurile publice a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România.

Potrivit art. 82 alin. 2) din O.U.G. 195/2002, în forma în vigoare atât în prezent, dar și la momentul când se pretinde că s-ar fi săvârșit fapta ce face obiectul trimiterii în judecată, autovehiculele înmatriculate în alte state pot trece frontiera de stat și pot circula pe drumurile publice din România, dacă îndeplinesc condițiile tehnice prevăzute în Convenția asupra circulației rutiere, încheiată la Viena la 8 noiembrie 1968 și ratificată de România prin Decretul nr. 318/1980, dar numai pe perioada cât sunt asigurate pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a prejudiciilor produse prin accidente de autovehicule.

Din analiza acestui text, pare că două sunt condițiile prevăzute de lege pentru ca un vehicul înmatriculat în alt stat să aibă drept de circulație în România, și anume, pe de o parte, să îndeplinească acele condiții tehnice prevăzute în Convenția asupra circulației rutiere, încheiată la Viena la 8 noiembrie 1968 și ratificată de România prin Decretul nr. 318/1980, iar, pe de altă parte, să fie asigurat pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a prejudiciilor produse prin accidente de autovehicule.

Problema care se pune este de a se determina dacă voința legiuitorului a fost aceea de a incrimina simpla faptă de a conduce pe drumurile publice un vehicul înmatriculat în străinătate, dacă acesta nu face obiectul unui contract de asigurare de răspundere civilă obligatorie valid, în condițiile în care, legislația în materia asigurărilor pentru răspundere civilă obligatorie prevedea și o răspundere contravențională (art. 64 alin. 1 din Legea 136/1995)

Astfel, Legea 136/1995, în vigoare la data de care interesează cauza, prevedea la articolul 48 alin. 2), în ce condiții vehiculele înmatriculate/înregistrate în afara teritoriului României, care intrau pe teritoriul României, se considerau asigurate: (a) dacă numărul de înmatriculare atestă asigurarea potrivit legii statului în care este înmatriculat/înregistrat vehiculul sau acordurilor internaționale de asigurare valabile în România; b) dacă posedă documente internaționale de asigurare valabile în România). Articolul 56 al aceluiași act normativ, avea următorul conținut:

„Persoanele care folosesc pe teritoriul României vehicule înmatriculate/înregistrate în străinătate și neasigurate în străinătate, potrivit art. 48 alin. 2, sau a căror asigurare expiră pe durata șederii în România datorează prime de asigurare conform prevederilor legale.

Personalul poliției de frontieră nu va verifica documentele de asigurare pentru vehiculele înmatriculate/înregistrate în statele membre ale Uniunii Europene, pentru acestea numerele de înmatriculare fiind garanția asigurării.

La intrarea sau ieșirea din țară, personalul poliției de frontieră de la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat a României va controla documentele de asigurare și va solicita proprietarului, împuternicitului acestuia sau conducătorului vehiculului înmatriculat/înregistrat în state terțe dovada plății primei de asigurare datorate. Persoanele neasigurate sau persoanele care la control nu pot face dovada asigurării ori a plății acesteia vor fi obligate să încheie asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de vehicule și să achite prima de asigurare la entitățile desemnate în acest sens de către asigurătorii care au dreptul să practice asigurarea obligatorie conform art. 5 alin. 1.

Vehiculele înmatriculate/înregistrate în state terțe care intră pe teritoriul României de pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene nu vor fi supuse controlului privind documentele de asigurare, acest control putând fi efectuat numai prin sondaj.”

Iar articolul 64 alin. 1) prevedea că încălcarea de către persoanele fizice sau juridice a obligației de asigurare prevăzute la art. 48 și 56 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 20.000.000 lei și cu reținerea certificatului de înmatriculare a vehiculului, până la prezentarea documentului privind încheierea asigurării.

Legea 136/1995 a fost abrogată expres de Legea 132/2017 (art. 45 lit. a), intrată în vigoare, potrivit art. 46 din acest act normativ, la 30 de zile de la data publicării legii în Monitorul Oficial,

publicare care în cazul de față a avut loc în data de 12.06.2017. Acest act normativ nu mai prevede ca și contravenție încălcarea de către persoanele fizice sau juridice a obligațiilor ce le revin vizavi de asigurarea vehiculelor înmatriculate în străinătate, această faptă nefiind menționată nici printre contravențiile prevăzute de O.U.G. 195/2002. Articolul 37 alin. 9) din Legea 132/2017 prevede doar sancționarea contravențională pentru neasigurarea vehiculelor înmatriculate în România. Astfel, acest text de lege prevede că *„încălcarea de către persoanele fizice sau juridice a obligației de asigurare prevăzute la art. 3 și a obligațiilor prevăzute la art. 6 alin. (6) și (7) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 2.000 lei și cu reținerea certificatului de înmatriculare/înregistrare a vehiculului până la prezentarea documentului privind încheierea asigurării. Constatarea și aplicarea acestora se fac de către personalul poliției.”* La articolul 3 al actului normativ se menționează că *„persoanele fizice sau juridice care au în proprietate vehicule supuse înmatriculării sau înregistrării în România (s.n.), precum și tramvaie au obligația să se asigure pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a prejudiciilor produse prin accidente de vehicule în limitele teritoriale prevăzute la art. 2 pct. 18.”*

În consecință, fapta de a conduce pe drumurile publice a unui vehicul înmatriculat în străinătate, pentru care nu este încheiat un contract de asigurare de răspundere civilă valid, nu mai constituie contravenție începând cu data intrării în vigoare a Legii 132/2017.

În această situație, Curtea concluzionează că, la momentul pretinsei comiterii a faptei deduse judecării, exista o dispoziție legală care prevedea expres ca și contravenție fapta de a conduce pe drumurile publice a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu era asigurat pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a prejudiciilor produse prin accidente de autovehicule, situație în care, Curtea apreciază că nu se poate angaja și răspunderea penală pentru aceeași conduită, fiind vorba, cel puțin, de o neclaritate a reglementării.

Nu se poate reține că prin intrarea în vigoare a noului Cod penal ar fi intervenit o abrogare implicită a dispozițiilor art. 64 alin. 1) din Legea 136/1995 în privința prevederii ca și contravenție a faptei de conducere pe drumurile publice un vehicul înmatriculat în străinătate, dacă acesta nu face obiectul unui contract de asigurare de răspundere civilă obligatorie valid (despre abrogare expresă nu poate fi vorba, în condițiile în care Legea 136/1995 nu este menționată în Titlul II, *"Dispoziții privind modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții penale"*, al Legii 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), în condițiile în care fapta de conducere pe drumurile publice a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România, era incriminată și anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, însă la art. 85 alin. 4) din O.U.G. 195/2002, iar articolul 82 alin. 2) din O.U.G. 195/2002 prevedea și anterior datei de 01.02.2014 aceleași două condiții pentru ca vehiculele înmatriculate în străinătate să poată circula în România.

Față de cele de mai sus, se poate concluziona că după intrarea în vigoare a Legii 132/2017, acest act de conduită nu mai este prevăzut ca și contravenție, punându-se problema răspunderii penale a celui în cauză, chestiunea invocată, a tratamentului în mod nejustificat diferențiat, după cum ar fi vorba despre un vehicul înmatriculat în țară și unul înmatriculat afară fiind una de constituționalitate.

În același timp, instanțele sunt ținute să respecte și considerentele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 537 din 06.07.2016, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.85 alin.(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art.334 alin.(4) din Codul penal, raportate la cele ale art.64 alin.(1) din Legea nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, publicată în Monitorul Oficial nr.1002 din 13.12.2016, la paragraful 15 al acestor considerente arătându-se că *“prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal nu includ, printre ipotezele juridice pe care le reglementează, și faptele prevăzute la art.64 alin. (4) din Legea nr.136/1995. Astfel, art. 334 alin. (4) din Codul penal incriminează activitatea de punere în circulație sau conducerea unui vehicul neînmatriculat, în timp ce prevederile art.64 alin. (1) din Legea nr.136/1995 sancționează contravențional fapte referitoare la neîncheierea contractelor de asigurare sau la neplata primelor de asigurare.”*

Față de conținutul actelor normative incidente, așa cum a fost expus mai sus, și având în vedere și considerentele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 537 din 06.07.2016, Curtea apreciază că se poate invoca subzistența unei îndoieli cu privire la interpretarea ce trebuie dată noțiunii de „vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România”, în sensul art.

334 alin. 4) C.p., îndoială care justifică apelarea la instrumentul reglementat de art. 475 și urm. C.p.p..

Curtea, în baza art. 476 alin. 2) C.p.p., va dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, în temeiul art.476 alin. 2 Cod procedură penală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În baza art. 475 și 476 C.p.p., admite cererea formulată de apelantul-inculpat și, în consecință, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă, potrivit art. 334 alin. 4) C.p., un vehicul înmatriculat în alt stat, pentru care nu este încheiat un contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă valabil, se circumscrie noțiunii de „vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România”.

În baza art. 476 alin. 2) C.p.p., suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi,

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Red. A.S./tehnored. . și
8 ex./ . Operator de date cu caracter personal
Notificare nr. 3113/2006